

[Glensgård]

interessant, og som netop tager fat i noget af det, som debatten i dag bør dreje sig om: hvorledes kan folketinget fastholde regeringen på de beslutninger, der er taget i folketinget? Hvorledes kan flertallet i folketinget sikre sig, at regeringen ikke misbruger den bemyndigelse, som et flertal har givet? Det er klart, at sidder der en flertalsregering, er der ikke så meget at diskutere, men i dag, hvor der sidder en mindretalsregering, er det selvfølgelig nødvendigt for folketinget at vide, om en mindretalsregering handler på tværs af et flertal i folketinget. Derfor takker jeg hr. Ingolf Knudsen for, at han netop berørte dette problem, som statsministeren ganske vist let og elegant sprang over.

Så sagde hr. Ole Olsen, at måske skal der fra statsministeren udsendes et cirkulære om de forskellige ministres ret til at bruge embedsmændene. Det forstår jeg at statsministeren erklærede sig enig i, og det var da interessant. Statsministeren sagde i svaret til hr. Ole Olsen, at der vist ikke var noget i hr. Ole Olsens indlæg, som statsministeren var uenig i, og derfor var det selvfølgelig interessant at høre, hvorledes statsministeren kunne tænke sig, at et sådant cirkulære skulle se ud.

Hr. Niels Helveg Petersen ville ikke tage fat på de reelle problemer, men stillede sig tilfreds med den undskyldning, som statsministeren gav folketinget onsdag den 1. februar i år. Men det var selvfølgelig interessant at vide, om hr. Niels Helveg Petersen ligesom hr. Ingolf Knudsen også gerne vil have indsigt i, om regeringen handler på tværs af et flertal i folketinget.

Nu er det jo ikke alle sager, endnu da, de radikale er gået over til at arbejde sammen med socialdemokratiet om. Om det bliver det i fremtiden, er et spørgsmål, men det er det altså ikke i dag. Derfor var det selvfølgelig interessant at høre, om ikke hr. Niels Helveg Petersen i visse situationer med hensyn til centraladministrationen ville være bange for at give regeringen yderligere magt, forstået på den måde om ikke hr. Niels Helveg Petersen også i denne sag er enig med hr. Ingolf Knudsen.

Hr. Alfred Hansen var inde på, at det kunne være vanskeligt for en regering, når den havde siddet længe, at skelne mellem, hvad der var gavnligt for samfundet i almindelighed, og hvad der måske var mere partipolitisk gavnligt. Det er jeg enig med hr.

Alfred Hansen i. Efter min opfattelse er det selvfølgelig korrekt, når statsministeren siger, at ikke alle de embedsmænd, som statsministeren og hans ministerkolleger udnævner, er socialdemokrater. Det tror jeg såmænd heller ikke. Jeg kunne ikke forestille mig, at postbude, motorførere, lokomotivførere og sådan nogle i al almindelighed blev spurgt, om de var medlemmer af socialdemokratiet, men man kunne forestille sig, at det havde en vis interesse for en socialdemokratisk regering at vide, om f. eks. lederen af udenrigsministeriets udviklingsafdeling havde den rette socialistiske eller rettere socialdemokratiske ånd. Det ville ikke være unaturligt, når man ser på det med socialdemokratiets øjne. Men det er klart, at jeg mener, det ville være mere rimeligt at se på, om den pågældende nu rent faktisk kunne dække den ressource, som han skulle. Det er helt klart, at i de situationer sker der politiske udnævnelser, og efter min opfattelse er hovedparten – eller en stor del, for ikke at blive hængt op på det – af de vigtigste poster i centraladministrationen besat af folk, der føler sig knyttet til socialdemokratiet, uanset om der måtte have siddet en venstremindretalsregering i en periode, for embedsmændene vil altid vende tilbage til, at nu kommer deres egentlige herremænd nok snart tilbage.

Statsministeren var inde på, at han stadig væk sammen med de andre regeringsmedlemmer ville have ret til at indhente de oplysninger, der skulle til, når statsministeren skulle til et møde nede i Sydsjælland. Det tror jeg ikke der er én i folketinget der er uenig i, heller ikke én fremskridtsmand er uenig heri. Det er det generelle, partipolitiske oplysningsarbejde, der er krævet fra hr. Ejner Hovgaard Christiansens side i denne sag, vi har været uenige i.

Jeg vil godt her til slut, i denne runde i hvert tilfælde, sige, at når statsministeren ligesom mener, at vi går for vidt i vore formuleringer her under forespørgselsdebatten, er det selvfølgelig statsministerens ret. Men når vi har taget fat på en lang række problemstillinger, er det for at få åbnet op for det magtmisbrug, der kunne være tale om f. eks. i de situationer, som jeg nævnte i forbindelse med socialforskningsinstituttet, universiteterne, de højere læreanstalter etc., men det ville ministeren altså ikke svare på. Jeg håber, at denne debat ligesom kan være starten til, at